

PASSIONERNA

BERÄTTELSE

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

(Forts. från förra numret).

Vid ankomsten till Stockholm visste hon i följd deraf, att greffen endast några veckor skulle uppehålla sig derstädes och sedan skulle resa ned till Ljungstad, samt att han nu kom ifrån en resa på kontinenten med mera. Medan familjen uppehöll sig i huvudstaden, sammanträdde Amalia också några gånger med sin reskamrat. Efter bröllopet föreslog den gifta halsystemen att få behålla Amalia hos sig, hvilket modern äfven medgaf, men till allas öfverraskning förklarade flickan sig vilja återvända hem. Man sökte övertala henne eller uteta skälet; ingen kunde gissa det till. Alltong, hon reste, och hennes äldre syster stannade kvar. Sommaren förgick. Emellan Amalia och den unge greffen, som nu vistades på Ljungstad och beredt sig flera tillfällen att träffa henne, utvecklade sig en innerlig kärlek. Greffens syster, gift med greve Örnholm, uppehöll sig äfven på landet hos föräldrarna, upptäckte de ungas förbindelse och omtalade den för gamle greffen. En förklaring egde rum emellan far och son, hvarvid den senare öförsigtigt nog yttrade, att han ämnade gifva sig med Amalia. Ett häftigt uppträde egde rum, då greffinnan Örnholm trädde emellan, med löfte till fadern att åtaga sig saken. Några veckor förflöto. De älskande sågo hvarandra mera sällan. Slutligen lyckades det greffinnan Örnholm att förmå brodern till en resa åt huvudstaden för att under tiden utverka faderns samtycke till förningen med Amalia. Brodern lockades fullkomligt i den snara hon utlade och — reste. Nu vände sig greffinnan direkt till Amalia och förespeglade henne, att om hon följde greffinnan på en utrikes resa, som var beramad och skulle räcka ett år, blefve det sedan lättare att förmå den stolte fadern att samtycka. Alltför ung och förälskad att kunna misstro systemen till honom, som egde hennes hjerta, omfattade Amalia förslaget med förtjusning. Greffinnan besökte också hennes mor; utan att tala ett ord om Amalias och broderns kärlek, föreslog hon blott att få taga dottern med sig på en utrikes resa; men den stränga och om sitt barn rädda modern vägrade detta bestämt. Amalias sorg var gränslös; alla de vackra luftslott hon upprest ramlade för moderns obehaglighet. Den förmåna släkten, för mycket intresserad att få henne ur vägen, gjorde sig skyldig till en oförlätlig handling. Man uppväckte hos dottern tanken uppå, att utan moderns medgifvande lemna sitt hem. Tre veckor derefter afreste greffinnan Örnholm med sin man, och samma dag försvann äfven Amalia. Hon efterlemnade likväl ett bref till modern, deruti hon utbad sig förlåtelse för det steg hon tagit samt omtalade hvar och med hven hon afreste, hvarjämte hon bönföll om några ord som bevis, att modern icke alltför mycket vredgas på henne.

Greffe Örnholm, som i någon särskild beskickning reste till Bayern, tog vägen direkt till Munchen. Anländt erhöi Amalia ett bref ifrån sin mor, inlycktyt uti ett annat till greffinnan. Detta bref fanns kvar ibland Amalias papper. Se här dess innehåll: "Ett barn, hvilket — såsom du — rymmer ur sitt föräldrahem, har derigenom förverkat sin rätt till detsamma. Du har af egen vilja, utan mitt lof, öfvergifvit det, sedan du genom en hemlig kärlekshandel befläckt dig. Nå väl, bär nu äfven följderna deraf. Återvänd aldrig till mig, ty jag erkänner dig icke mera och skall icke ens tillåta, att ditt namn i min närvaro nämnes af dina syskon. Hoppas icke på min förlåtelse; du kan aldrig erhålla den. Haf derför själf nog heder att icke förnedra vårt hederliga namn med att du bär det, och låt icke heller öfver dina läppar gå ett ord, som antyder det du har mig att tacka för lifvet; jag skall aldrig medgifva det. Du är och förblifver död för så väl mig som dina syskon, och jag fordrar, att äfven du betraktar oss såsom döda för dig.

Din förlofande, den unge greffen, har varit här för att få mig få veta hvart hans offer tagit vägen; men jag har lofvat hans föräldrar, som genom att skaffa dig undan och derigenom döja ditt fel, besparat mig den öppen vanära, att förtiga, hvar du finnes.

Något understöd af mig eller arf efter min död behöfver du icke, ty din vanära har ju förskaffat dig ett sådant från hans släkt.

Agatha A. —

P. S. Skrif mig icke till; du vinner dermed ingenting, emedan så väl jag som dina syskon återändra dina bref oppbrutna."

"Ni ser härif hvilken färg greffens föräldrar gifvit åt sonens och Amalias oskyldiga kärlek. Kommen denna dikt lyckades det dem att urskilda sig själva och gifva åt sina handlingar ett sken af ädelmod.

Att skildra den arma dottrens förtviflan vid läsnngen af moderns bref vore fruktlöst. Hon hade låtit blanda sig af en villa, hvars hela vanskilighet hon nu först insåg, emedan greffinnan Örnholm alldeles förändrat uppförande emot henne. Sedan man kommit nog långt bort för att kunna våga det, förklarade greffinnan, att en förening mellan brodern och Amalia var alldeles omöjlig samt att man tagit henne med sig endast för att afböja en dylik skandal med mera. Derjemte låt greffinnan strängt bevaka henne, så att Amalia utan hennes vetskap icke kunde företaga det minsta. Dock uppehöll henne ännu hoppet och tron på honom, som hon så innerligt

Säg, hvad för ett tag ångra fram öfver sjä.

ven slutligen skulle komma till hennes hjälp. blott han fick veta hvar hon fanns, skref Amalia i hemlighet ett bref till honom; men detta uppsnappades troligen af greffinnan, emedan det aldrig kom honom tillhanda. Af aktning för moderns vilja låt Amalia hädanefter kalla sig Ahl och återtog aldrig familjens namn. Såsom en mamsell Ahl lärde jag känna henne." Generalen höll upp ett ögonblick.

"Jag kom genom några svenska militärer, som jag var bekant med, i beröring med greve Örnholm och inbjöds dit rätt ofta. Jag såg då den sköna flickan, hvilken tjänstgjorde hos greffinnan såsom sällskapsdam och lectrice. Något öfver ett år hade sålunda förlutit. En dag anlände från Sverige underrättelsen om den unge greve Falkenhjelm's giftermål med en rik och högvälboren fröken. Greffinnan låt då kalla Amalia till sig och meddelade henne, utan all förberedelse, att brodern var gift, tilläggande det hon, greffinnan, anslagit, ett årligt underhåll åt Amalia, så att det berodde på Amalia själf att stanna i Bayern eller återvända till Sverige; men att greffinnan önskade det hon ju förr ju hellre lemnade hennes hus. Slaget drabbade den arma flickan så skoningslöst, att hon insjuknade. När hon tillfrisknade var hon förkrossad af smärta vid tanken på den trolöshet, hvars offer hon varit. Öfvergifven och förskuten af alla, återstod för henne endast döden. Hon ville bort ur detta hus, ur denna värld, der hon redan lidit så mycket, och beslöt att göra ett slut på sin tillvaro. Besinningslöst ilade hon en afton ut på gatan och tog vägen ned till floden.

Vid samma tid promenerade jag, tillika med regeringsrådet Heyse, utmed stranden af floden. då vi oförmödat finga se en kvinna komma springande ned till densamma. Heyse stod närmast kanten, när hon, utan att gifva akt på honom, skyndade förbi. Han hann icke mer än slå sina armar kring hennes lif, i det ögonblick hon skulle störta i vattnet. Efter en nästan ursinnig kamp å hennes sida för att slita sig lös, föll hon i konvulsioner, hvilka slutade med vanmakt, hvarerför vi förde henne upp till Heyse's boning vid Isa-Tor....."

"O, min arma mor, huru väl fattar jag icke, hvad du måste hafva lidit!" utropade Thora med smärta.

"Detta är endast en liten droppe utaf den bittra kalk, Amalia var dömd att tömma. Men innan jag går vidare, måste jag redogöra för några af mina slägtförhållanden, emedan de hädanefter komma att ingå äfven i edra. Jag var född af en gammal adelig, men fattig familj i Bayern. Vi voro tvnebn hvar, en syster Leona, och jag. — Leona blef gift med en yngre bror till regeringsrådet Heyse, hvilken var kapten vid ett hussarregemente och egare af en medelmåttig förmögenhet. Regeringsrådet, såsom äldste son, var deremot mycket rik. Leona hade blott ett barn, en son om fyra till fem år, den hennes rika sväger, som var ogift, utsett till sin universalarvinge. Jag var äfven gift, men med en flicka tillhörande ett af Bayerns rikaste och mäktigaste hus. Jag återvänder nu till Amalia.

Då vi fått henne in i Heyse's boning, upptäckte jag, att hon var den svenska greffinnans sällskapsdam och upplyste Heyse derom. Vid sitt återuppvaknande yrade hon samt visade derunder en verklig fasa för greffinnan. Alla medel att bringa henne till lugn och förnuft voro fruktlösa. Hon insjuknade änyo; men denna gång uti en häftig nervfeber. Jag föreslog dock, att man skulle återföra henne till Örnholm; men Heyse ville icke höra talas derom, emedan hon visade en sådan afsky för dem, utan svarade: att då Amalia blef frisk, skulle hon besöka greffinnan, men intill dess förblef hon under hans beskydd. Dagar och veckor förgingo, under det lif och död stridde om den unga flickan; men lifvet segrade och hon blef småningom frisk. Man hade nu kunnat tala med henne om att återvända till greffinnan; men det var för sent: ty Örnholm hade lemnat Munchen. Sex månader derefter var Amalia gift med regeringsrådet."

Vid dessa ord för generalen med handen öfver pannan.

"Heyse, en man af ömtåligt och misstänksamt lynne, men med trofast och ädel karakter, älskade sin unga, sköna hustru med en ynglings glödande passion, och Amalia tycktes under de två första åren af sitt äktenskap hafva funnit både tröst och ersättning för sina lidanden. Likväl undföll henne aldrig något ord om sina släkttingars namn eller samhällsställning, undantagande till mannen, hvilken hon troligen gifvit en fullständig kännedom om sitt förlutna lif. Hon var och förblef för alla, utom honom, Amalia Ahl. Jag nämner detta såsom en förklaring på de svårigheter jag haft vid de efterforskningar, som jag sedan nödgades anställa. Efter två års äktenskap födde Amalia en son; men han afled hastigt kort efter sin födelse. Sorgen öfver den oförmödade förlusten angrep hennes helsa. Läkare rådde Heyse att låta henne undergå en gräfenberger kur, och de reste begge dit, åtföljda af min syster Leona. En olycklig tillfällighet ville att Amalia der skulle sammanträffa med greve Falkenhjelm, som tillika med sin hustru också begagnade baden. Det kom till en förklaring dem emellan. Heyse, som kände till Amalias ungdomskärlek genom hennes redogörelse för det förlutna, blef efter greffens och Amalias samtal häftigt svartsjuk och reste plötsligt derifrån med Amalia till Munchen. Harmonien emellan makarna var nu störd. Han led af svartsjuka och hon af dess uthrott. Leona, som beherskades af en passionerad egennytta, hade med hemlig afsky sett sin rika sväger ingå ett äktenskap, hvilket beröfvade hennes son det arf hon för honom påräknat, underbläste Heyse's svartsjuka med en infernalisk skicklighet, utan att någon af parterna anade det. Följden blef, att Heyse behandlade

hans man, en kvinnning öfver alla konungar. Jag hade stormt världen, kände det, som kunde jag —

"Nej, Tristan, detta barn, hvars födelse man

att lugna honom, strändade emot Leona's hemliga stämplingar. Jag talade vid Amalia själf, och hon försäkrade mig under tårar, att hon endast en gång hade samtalat med greffen och då blott om, huru hon kom att lemna Sverige. Efter detta samtal lyckades det mig förmå Heyse att till Amalia själf uttala alla sina tvifvel, och förhållandet blef derigenom något bättre. Det såg nu ut, såsom skulle åter gladare dagar börja le emot dem; men det var ett lugn, som badade storm.

En dag då Heyse och jag voro på besök hos Leona, yttrade hon helt plötsligt:

"Vet ni af att greve Falkenhjelm sedan en vecka uppehåller sig här?"

Heyse blef onaturligt blek och steg upp från sin plats. Jag kunde med möda få fram ett: "Nej."

"Det var besynnerligt", återtog Leona; "han gick nyss förbi och vek af till Th....strasse." Till upplysning må nämnas, att Heyse, sedan han blef gift, bodde vid nämnda gata.

Alla misstankens furier vaknade inom Heyse. Utan att säga ett ord tog han sin hatt och aflägsnade sig. Då Heyse kom ut på gatan, mötte han greffen, som kom från Th—strasse. Genast antog Heyse att han varit hos Amalia. Alla hennes försäkningar att så icke var, tjänade till ingenting; han trodde, att hon visste af greffens vistande i Munchen och att hon stämt möte med honom.

Någon tid derefter upptäckte den olyckliga att hon skulle blifva mor. Ehuru fullkomligt skuldfri, misskändes hon nu af sin man på ett förfärligt sätt. Han ville icke erkänna det barn som skulle födas som sitt....

Leona hycklade det varmaste deltagande för Amalia och den största hängivenhet för sin sväger samt emotog derför förtroenden af dem båda. Försattligt och utan att Heyse märkte det, försvarede hon Amalia på ett sådant sätt, att hans misstankar öfvergingo till en bestämd övertygelse om hustruns brottslighet. Deremellan uppmuntrade och tröstade hon Amalia. En dag, efter ett bittert uppträde emellan de begge makarna, anlände min syster till dem. Heyse lemnade Leona ensam med Amalia. Något senare återvände en betjent dem, att regeringsrådet fått ett svårt anfall af sin kramphosta. De skyndade båda in till honom. Med möda kunde han af sin hustru begära de droppar, han vid dylika tillfällen brukade taga in. Hon tog fram dem och befallde betjenten gå efter en sked. Medan Amalia väntade, satte hon flaskan ifrån sig, gick fram till Heyse, fattade hans händer och förde dem till sina läppar, sägande:

"O, tro mig, då jag vid Gud försäkrar att jag är oskyldig!"

Just som hon uttalade dessa ord, återkom betjenten och hörde dem. Amalia skyndade att drypa af dropparna, men gaf icke akt uppå, att flaskan blifvit borthytt. Under det hon var sysselsatt dermed, inträdde Heyse's handsekreterare Casper Stolz; han så väl som betjenten och Leona sågo henne gifva mannen dropparna. Två timmar derefter var Heyse död. Han dog af gift.... Dagen derpå var Amalia anklagad såsom mörderska. Man obducerade liket och fann misstanken bekräftad. Man anställde visitation uti huset och påtråffade dervid i Amalias chiffonier en flaska, innehållande ett hastigt dödande gift. Den olyckliga kvinnan blef arresterad." Generalen tystnade. Thora grät.

"Jag har aldrig", återtog hon, "kunnat glömma det ögonblick, då hon såsom fänge fördes ur sitt hus. Med förtviflan ropade hon till mig: "Tristan, öfvergif mig icke; jag är alldeles oskyldig!" Jag var utom mig af smärta, och likväl trodde jag henne vara orsaken till Heyse's död.

Innesluten i fängelse afvaktade hon rätttegångens utgång och sin nedkomst. Man gjorde allt till anklagelsepunkter emot Amalia, anda till hennes sista försäkran om sin oskuld, åt maunen. Min syster och sväger följföjde processen med en fanatisk iver. Det ännu öddade barnet förklarades af dem såsom en frukt utaf hennes trolöshet, något som den döde själf varit försvissad om. Man hoppade den ena skandalen efter den andra för att gifva sannolikhet och bevis å, att Amalia, af fruktan för sitt och barnets framtida öde, gjort sig kvitt mannen. Äfven intygade Casper, att Heyse öfverraskat Amalia och hennes älskare. Det vore för mig omöjligt att redogöra för all den nedrighet, som användes vid detta tillfälle.

Dessa ifriga förföljelser uppväckte hos mig tvifvel på att Amalia verkligen var brottslig, och jag besökte henne derför i fängelse, kort före hennes nedkomst. Det samtal jag hade med henne öfvertygade mig fullkomligt, att hon var oskyldig; men, tyvärr fanns ingenting som juridiskt kunde bevisa det. Hon medgaf, att ingen annan än hon själf handterade den flaska, af hvars innehåll mannen ljuvit döden, samt att densamma sedan befunnits gömd i chiffonieren, ehuru hon icke kunde förklara på hvad sätt den kommit dit. Att få henne af lagen frikänd var och förblef en omöjlighet, det insåg jag. Jag föreslog derför endast att få taga hennes barn, när det blef födt, samt uppfostra det; men med ädel fasthet afslög hon mitt tillbud, sägande:

"Nej, Tristan, detta barn, hvars födelse man

"Inte än, du skall böra på mig litet till. Det är en sak ännu, som jag måste säga dig. Af honom

vanära, skall jag, aldrig, så länge mitt hjerta klapprar, lemna ifrån mig. Förlusten af detsamma skulle beröfva mig styrka att bära mitt olyckliga öde; men om jag blir dömd att dö, blif då en far för mitt arma, öfvergifna barn."

Jag gick ifrån Amalia, med hjertat uppfyllt af de mest marterande kval, och tog vägen till min syster. Leona hade dagen förut fått en dotter. Som hon ännu var mycket klen, besökte jag endast hennes barn, hvilket rum var beläget i nedra våningen. Försjunken i sorgliga tankar, satte jag mig vid den lilla nyföddas vagga, då Axel, Leona's son, kom till mig, sägande med ett sjäurigt förstånd's paivetet:

"Vet du, morbror, nu får jag alla farbror Heyse's penningar."

Jag ryste ovilkorligt vid dessa ord; men lyfte gossen upp på mitt knä och frågade:

"Hvem har sagt dig det?"

"Mamma", svarade gossen. "Hon sade här-omdagen, då hon kysste mig: "Nu blir du mycket rik, min gosse." Jag frågade hvad det var. Då sade mamma, att jag skulle få förbrors alla penningar. Tänk så roligt jag skall få att lägga golfvet fullt deraf och dansa på bara, bara granna guldstycken." Och härmed klappade gossen i händerna.

Jag satte gossen ifrån mig med verklig fasa; ty jag hade fattat en förfärlig misstanke och ett beslut att hämnas denna afskyvärda egennytta. Dagen derpå födde Amalia en dotter — och Leona's lilla flicka hade försvunnit." Generalen lutade sig tillbaka i stolen och andades tungt.

"Samma dag Amalias dotter såg ljuset, nedkom äfven min hustru med ett barn, som dog några timmar derefter. Jag lät nu den förras lilla flicka intaga den dödas plats, utan att någon mer än min amma visste det. Men för att kunna lyckas, utan att med detsamma alldeles förkrossa den redan tillräckligt olyckliga Amalia, fick min systers dotter intaga den bortförvades ställe...."

"General", utropade Thora, "er dotter var således min syster!"

"Ja", svarade generalen.

"O, min Gud!" snyftade Thora, gömmande ansigtet i sina händer.

"Jag ansåg mig hafva handlat rättvist, men

glömde dervid, att menniskan alltid misslyckas, då hon vill tillvälla sig Försynens rol. Jag framkallade genom denna min handling händelser, hvilka intet menskligt förutseende kunde på förhand beräkna.

Leona och min sväger, hvilka af snikenhet

med så mycken raffskhet förföljde Amalia för att

åt sina barn höfva en förmögenhet, som tillkom

hennes, drabbades nu af straffet att förlora ett

af sina; en förlust så mycket förfärligare, som de

icke visste dess öde. Jag hoppades genom denna

sorg kunna väcka tankarna på huru illa de hand-

lat emot Amalia och hennes barn; men ett dy-

ligt hopp var en dåraktighet förvillelse och utvi-

sade att jag icke tog i beräkning den passion,

som beherskade dem. Sjelf hade jag insatt ett

djupt förörrättade barnet uti en förmögenhet och

ställning, långt öfver den man frånöfvat det.

Några veckor derefter dog min hustru, och

efter hennes död blef Amalias dotter ensam ar-

vinge till den fursteiga rikedom, som i egen-

skap af fideikommiss öfvergick på min hustrus

äldsta barn. Min syster och sväger voro för-

sänkta i djup sorg, emedan alla deras efterspa-

ningar aflupit fruktlöst; flickan var och förblef

borta. Ändtligen, efter ett års förlopp, föll den

enem öfver Amalia. Hon dömdes att mista lifvet

och hennes barn, såsom öakta, förlustigt all arf-

riätt efter Heyse....." Generalen höll upp, och

en tystnad inträdde.

"Dagen derpå", återtog generalen, "hade både

Amalia och hennes barn försvunnit ur fångelse,

utan att jag eller någon annan visste hvart. Hvem

som hade förhjelpit henne på flykten skulle jag

först tjuga år derefter blifva underrättad om.

Ären gingo derefter för mig, utan andra af-

brott än dem utnämningar och utmärkelser

skänkte mig, utan att jag förmådde glömma den

olyckliga Amalia, som kastats ut i världen för att

gå en oviss och kanske olycklig framtid till mö-

tes.

Alla mina ömmare känslor koncentrerade sig

uti en gränslös ömhet för min upptagna dotter.

Fyra år efter Amalias flykt dog min sväger. Le-

ona gjorde kort derpå en oförmödat och för mig

oförklarlig resa till Sverige. Hennes son, Axel,

en lifvig, vacker och lofvande gosse, tog jag un-

der moderns frånvaro i mitt hus. Den förkärlek,

jag alltid hade hyst för honom, fick nu en be-

stämd riktnig, och jag önskade i framtiden en

förening emellan honom och Laura, Amalias dot-

ter. För andra gången ville jag leda händelserna

gång och bestämma öfver andras öden; men

äfven derför skulle jag straffas. Jag tyckte mig

då, på ett ganska fullkomligt sätt, hafva godgjort

orättvisan emot Amalias och Heyse's dotter, ty

hon kom derigenom i besittning af faderns namn

och förmögenhet. Axel's barnalynne och karak-

ter både jag, tyvärr, ältfört litet tid att studera,

emedan min tjänst som militärisk befälhavare

lemnade mig få ögonblick öfriga för familjehvet

gifningens torfthet.

"Hvarför har du knämit?"

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jenna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälän för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna tillbörjas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls, instskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent atterstat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylls skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls bostadsskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskapet" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmåner af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

an inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttara patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart, Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

STOR • KATALOG

Innehållande förteckning på det största utval af svenska böcker, sändes

Fritt

mot inlämnande af namn och adress till

C. RASMUSSEN PUB. CO.

ETABLERAD 1874.

Minneapolis, Minn.
Äldsta amerikanska bokhandeln i Amerika.

72